ΕΤΟΣ Α'. Εν ΑΘΗΝΑΙΣ τῇ 14 Ἰουνίου 1887 ΑΡΙΘ. 15

Ἐφημερὶς τῶν Κυριῶν

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ

Τὰ περιπόμενα ἡμῖν χειρόγραφα ὑποβάλλονται εἰς τὸν ἔλεγχον τῆς ἐπὶ τῆς «Ἐφημερίδος τῶν Κυριῶν» ἐπιτροπῆς: Ἀπομοσιευόμενα ἢ μὴ δὲν ἐπιστρέφονται. Ἀνυπόγραφα καὶ μὴ δηλοῦντα τὴν διαμονὴν τῆς ἀποστελλούσης δὲν εἶναι δεκτά. Πᾶσα ἀγγελία ἀφορῶσα εἰς τὰς Κυρίας γίνεται δεκτή.

ΣΥΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Διὰ τὸ ἐσωτερικὸν..... Δρ. 5
Διὰ τὸ ἐξωτερικὸν.... φρ. χρυσᾶ 6

Τιμὴ φύλλου λεπτὰ 10

ΔΙΕΥΘΥΝΤΡΙΑ
ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ

Συνδρομηταὶ ἐγγράφονται εἰς τὸ Γραφεῖον τῆς «ΕΦΗΜΕΡΙΔΟΣ ΤΩΝ ΚΥΡΙΩΝ» καὶ παρὰ τῷ βιβλιοπωλείῳ ΒΙΛΜΠΕΡΓ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΩΣ
ΟΔΟΣ ΜΟΥΣΩΝ καὶ ΒΟΥΛΗΣ.

Γραφεῖον ἀνοικτὸν καθ' ἑκάστην ἀπὸ 10—12. Π. Μ.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Ἡ Γυνὴ (ὑπὸ Πουλχέττης Ἀδὰμ) — Ἡ λαιμητόμος καὶ αἱ γυναῖκες — Κρίσεις ἐπὶ τοῦ συγγράμματος τῆς κ. Βιργινίας Στεφάνοβικ Σκυλίτση (ὑπὸ Κ.) — Ἀντὶ γάμου μοναστήριον (ὑπὸ Μαριάνθης Ἠλιοπούλου. — Ἀπάντησις πρὸς τὴν κ. Μαρίαν Γουλιμῆ. Ἐπιστολὴ ὑπὸ Μαρίας Δ. Βελλῆ. — Παρθεναγωγεῖον Χίλλ. — Θέατρον.. — Ἑβδομαδιαῖον δελτίον. — Ποικίλα. — Ἀλληλογραφία. — Συνταγὴ μαγειρικῆς. — Ἐπιφυλλίς.

Η ΓΥΝΗ

Ἀρκεῖ νὰ ῥίψῃ τις ἓν βλέμμα ἐπὶ τῆς ἱστορίας, ὅπως ἀναγνωρίσῃ ὅτι ὁ πολιτισμὸς ἑνὸς λαοῦ εἶναι σχετικὸς πάντοτε πρὸς τὴν ἐν αὐτῷ δρᾶσιν τῆς γυναικὸς καὶ πρὸς τὴν ἠθικὴν αὐτῆς ἀξίαν· ὅσον κοινωνία τις ἐκπολιτίζεται, τόσον ἡ γυνὴ ἀποκτᾷ ἐν αὐτῇ ἀξίαν καὶ ὑπόλ.ψιν. Εἰς τρόπον ὥστε δύναταί τις ἐξετάζων λαόν τινα ἐν τῇ ἱστορίᾳ, νὰ πεισθῇ ὅτι ὁ βαθμὸς τῆς ἐξυψώσεως τῆς γυναικὸς χρησιμεύει ὡς μέτρον τοῦ βαθμοῦ τοῦ ἐκπολιτισμοῦ τοῦ λαοῦ τούτου. Λαός τις δύναται νὰ εἶναι πεπολιτισμένος καὶ νὰ φέρῃ ἐν τοῖς κόλποις αὐτοῦ τὴν πτωχίαν καὶ τὴν ἔνδειαν· ἴδετε τὴν σύγχρονον Εὐρώπην· πολλάκις δὲ καὶ τὴν δουλείαν αὐτήν· ἴδετε τὴν Ἀμερικήν· δὲν δύναται ὅμως νὰ θεωρῆται πεπολιτισμένος, ἐὰν τὸ ἥμισυ τοῦ ἀνθρωπίνου γένους δὲν συμμετέχῃ τοῦ κοινωνικοῦ αὐτοῦ βίου.

Ἐν παντὶ λοιπὸν ἔθνει καὶ πάσῃ φυλῇ, ἔνθα ἡ γυνὴ διατελεῖ ἀπομεμακρυσμένη τῆς κοινωνικῆς δράσεως, ἐγκεκλεισμένη ἐν τοῖς χαρεμίοις ἢ ἐν τοῖς γυναικωνίταις, ἄπειρος καὶ ἀδαὴς τῆς καταστάσεως τῆς πατρίδος αὐτῆς καὶ τῆς ἀνθρωπότητος, ἡ ἐκουσία, ἀκριβῶς εἰπεῖν, καὶ αὐτόνομος πρόοδος εἶναι ἀδύνατος. Τοιαῦτα ἔθνη εἰσὶ καταδεδικασμένα νὰ συγχωνευθῶσι μετ' ἄλλων ἢ νὰ καταφθίσωσιν. Ἂς γνωρίσωσι τοῦτο καλῶς· ἡ κοινωνία δὲν εἶναι προοδευτικὴ, εἰμὴ ὅτε ἡ δρᾶσις τῆς γυναικὸς εἶναι ἐπαισθητὴ, ὅτε ἡ γυνὴ συντρέχει, τοὐλάχιστον ἐμμέσως ἐπὶ τῆς νομοθεσίας, ἐπὶ τῶν ἠθῶν, ἐπὶ τῶν δοξασιῶν αὐτῆς. Ἐὰν ὁ πολιτισμὸς θεωρῆται ὡς ἀπόσβεσις τῆς δυνάμεως τοῦ ἰσχυροτέρου, τοῦτο ὀφείλεται πρὸς τὴν γυναῖκα.

Ἐν τῇ καταστάσει τῶν ἀγρίων ἡ ἰσχὺς βασιλεύει ἐν ὅλῃ αὐτῆς τῇ πραγματικότητι. Παρ' αὐτοῖς ὁ ἀνὴρ δεσπόζει ἐν ἀπολύτῳ κυριαρχικότητι. Ὁ ἀνὴρ ὁπλοφορεῖ ἢ μᾶλλον φέρει ὡς ὅπλον τὴν φυσικὴν αὐτοῦ ῥώμην. Ἡ γυνὴ ἀντικαθίστησι παρ' αὐτῷ τὸ φορτηγὸν ζῶον. Ὁ ἀνὴρ θηρεύει, μάχεται, ἀνθίσταται, ἐλευθερόνει, διοικεῖ καὶ ἀπονέμει *δικαιοσύνην*. Ἡ ἀγρία κατάστασις εἶναι ἀναντιρρήτως ἡ κατωτάτη τῆς ἀνθρωπότητος βαθμίς. Πόσα ἔθνη καὶ πόσαι φυλαὶ οὐδέποτε ἐξῆλθον ταύτης καὶ ἐν αὐτῇ ἀπεσβέσθησαν.

Ἡ βαρβαρότης ἀποτελεῖ τὸ πρῶτον ἐπαναστατικὸν βῆμα κατὰ τῆς δυνάμεως τοῦ ἰσχυροῦ. Τὸ γυναικεῖον στοιχεῖον λαμβάνει θέσιν τινὰ ἐν τῇ κοινωνίᾳ. Ἡ ἐπιρροὴ τῆς γυναικὸς γίνεται ἐμμέσως ἐπαισθητή· ὁ ἀνὴρ αἰσθανόμενος πως τὴν πρὸς τὸ κάλλος ὀφειλομένην ὑπόληψιν ἀποδίδει αὐτῇ ποιάν τινα περιποίησιν. Νόμοι καταρτίζονται, ἔθιμα θεσπίζονται προστατεύοντα τὴν γυναῖκα, τοὐλάχιστον ὡς σύζυγον καὶ μητέρα.

Τὸ βασίλειον τῆς δυνάμεως τοῦ ἰσχυροτέρου ἐπαύσατο ἐξασκοῦν ἀπόλυτον ἐν τῷ κόσμῳ κυριαρχίαν. Ἡ ἀνθρωπότης βαδίζει πρὸς τὴν πρόοδον. Πανταχοῦ τῆς γῆς, ὅπου ὁ ἄνθρωπος παρακινηθεὶς ὑπὸ τῆς φύσεως, τοῦ ἐδάφους, τοῦ κλίματος, νὰ συλλάβῃ τὴν ἰδέαν καὶ αἰσθανθῇ τὸ γόητρον τοῦ καλοῦ, ὁ πολιτισμὸς ἤνθισε. Διὰ τῆς λατρείας τοῦ καλοῦ ἡ γυνὴ ἐπέδρασεν ἐπὶ τῆς Ἑλληνικῆς μεγαλοφυΐας συνεπαγομένη παρὰ τοῖς Ἀθηναίοις τὴν θαυμαστὴν καὶ ἔνθεον ἐξύψωσιν τῶν τεχνῶν, ἣν μέχρι σήμερον θαυμάζομεν καὶ ἥτις μετὰ παρέλευσιν δύο χιλιάδων ἐτῶν ὁδηγεῖ καὶ φωτίζει ἡμᾶς. Καὶ ὅμως καὶ ἐν αὐτῇ τῇ Ἑλλάδι ἡ ἐπιρροὴ τῆς γυναικὸς ἦτον ἔμμεσος καὶ ἀπομεμακρυσμένη, μᾶλλον συμβολικὴ ἢ πραγματικὴ, μᾶλλον θρησκευτικὴ ἢ πολιτική.

Ἡ ἀνθρωπότης ἐπέμεινε πάντοτε νὰ βαδίζῃ δι' ἑνὸς μόνον ποδὸς, νὰ βλέπῃ δι' ἑνὸς ὀφθαλμοῦ, ἐνῷ ἡ φύσις ἔδωκεν αὐτῇ δύο πόδας, ἵνα πρὸς τὰ πρόσω βαδίζῃ, δύο ὀφθαλμοὺς δι' ὧν νὰ ἀτενίζῃ πρὸς τὸν σκοπόν της καὶ περιβάλλῃ τὸν ὁρίζοντά της.

Ὑπάρχει ἱστορία τῆς ἀνθρωπότητος; Ἱστορία τοῦ ἄρρενος ἐν τῇ ἀνθρωπότητι ὤφειλον νὰ εἴπω. Διότι τί περιέχει

ἡ ἱστορία; Μάχας, σφαγάς, αἱματοχυσίας, πιέσεις, ἀδικίας, προδοσίας, ἐπαναστάσεις ἀγόνους, στασιμότητα, ἐπονειδίστους ἀντιδράσεις, καὶ ἐν τῷ μέσῳ πάντων τούτων λάμψεις τινας ἐμπνεομένας ὑπὸ τῆς ἀγάπης, τῆς ἀφοσιώσεως, τοῦ πνεύματος τῆς ἐλεημοσύνης, τῆς πατρικῆς στοργῆς, τῆς ἀγαθότητος, αἰσθήματα εὑρίσκοντα πάντοτε ἄσυλον καὶ λατρείαν παρὰ τῇ γυναικί, ἥτις οὐδὲν σχεδὸν παίζει ἐν τῇ ἱστορίᾳ πρόσωπον.

[Ἕπεται συνέχεια]

Ἐν Παρισίοις. Ἰουλιέττα Ἀδὰμ

Η ΑΛΙΜΗΤΟΜΟΣ ΚΑΙ ΑΙ ΓΥΝΑΙΚΕΣ

Ὑπάρχει ἐν τῷ κόσμῳ ἀριθμός τις γυναικῶν, αἵτινες μὴ εὐχαριστούμεναι ἐκ τοῦ φυσικοῦ χρώματος καὶ τῆς τρυφερότητος τῆς ἐπιδερμίδος αὐτῶν, ἀναλαμβάνουσι νὰ ἀντικαταστήσωσι καὶ διορθώσωσι τὰς, κατὰ τὴν ἰδίαν κρίσιν, ἐλλείψεις τῆς μητρὸς φύσεως.

Αἱ τοιαῦται τῇ βοηθείᾳ λιπώδους τινὸς καὶ ῥυπώδους ἀλοιφῆς ἐπιχρίουσι καὶ καταλευκαίνουσι τὴν ἐπιδερμίδα αὐτῶν, ἐπιτυγχάνουσαι διὰ τούτου τὸν μαρασμὸν, τὴν καταστροφὴν τῆς ἐκφραστικότητος καὶ γλυκύτητος τῆς φυσιογνωμίας καὶ ἐν γένει τὴν παραμόρφωσιν τῆς γυναικὸς εἰς ἄγαλμα γύψινον ἢ πλαγγόνα.

Δὲν προτιθέμεθα ἐν τούτοις διὰ τῶν ἀνωτέρω νὰ ἀπεικονίσωμεν τὴν ἐψιμυθιωμένην γυναῖκα, ἀλλ' ἁπλῶς νὰ παραβάλωμεν πρὸς ταύτην τὰς γυναῖκας ἐκείνας, αἵτινες μὴ ἀρκούμεναι εἰς τοὺς ἀνεξαντλήτους θησαυροὺς τῆς εὐαισθήτου ἡμῶν φύσεως, ἥτις μεταβάλλει τὴν γυναῖκα εἰς ἄγγελον διὰ τῶν εὐγενῶν αἰσθημάτων τῆς ἀγάπης, συμπαθείας καὶ φιλανθρωπίας, καθιστῶσα αὐτὴν ἐπιτηδείαν εἰς τὸ νὰ περιβάλληται καὶ οἰκειοποιῆται τὰς λύπας καὶ πικρίας τῶν ἄλλων, μὴ ἀρεσκόμεναι, λέγομεν, εἰς τὰ ἁρμόζοντα εἰς τὴν φύσιν ἡμῶν εὐγενῆ καὶ ὡραῖα ταῦτα αἰσθήματα, ἐπιδίδουσιν εἰς οἰκειοποίησιν καὶ ἐπίδειξιν αἰσθημάτων, ἀπαδόντων ἐν γένει εἰς τὴν γυναικείαν φύσιν.

Εἰς τὴν τάξιν τῶν γυναικῶν τούτων ἀνάγονται βεβαίως αἱ κατὰ τὴν παρελθοῦσαν Δευτέραν διαπρέψασαι ἐπὶ γενναιότητι Κυρίαι, αἱ πρὸ τῆς ἀνατολῆς τοῦ ἡλίου ἀφυπνισθεῖσαι, ὅπως ὑπάγωσιν εἰς τὴν ἑωθινὴν λειτουργίαν, νομίζετε; ἢ τείνωσι χεῖρα βοηθείας εἰς πάσχοντας καὶ δυστυχεῖς; ἢ ὅπως διὰ τῆς πρωϊνῆς ἐργασίας των ἐξοικονομήσωσι ποσόν τι πρὸς συντήρησιν ἰδίαν ἢ τῆς οἰκογενείας αὐτῶν; Ποσῶς. Ἔμειναν ἴσως ἄγρυπνοι κατὰ τὴν νύκτα ἐκείνην, οὐχὶ ἐκ τῆς θλίψεως, διότι τὴν ἐπαύριον ἐπρόκειτο ν' ἀποσπασθῇ βιαίως ἀπὸ τὰς ἀγκάλας τῆς ζωῆς ἄνθρωπος, πατὴρ τέκνων, σύζυγος, ἀδελφός· οὐχὶ ἐκ τῆς συγκινήσεως, ἣν πᾶς εὐαίσθητος αἰσθάνεται φανταζόμενος τοὺς κατὰ τὴν ἑσπέραν ἐκείνην θρήνους καὶ κοπετοὺς τῆς ἀτυχοῦς αὐτοῦ οἰκογενείας, ἢ τὴν μαρτυρικὴν ἀγωνίαν τοῦ ὑπὸ πλήρους ζωῆς σφριγῶντος τούτου ἀτυχοῦς ἐπιθανάτου; Οὐχί. Ἔμειναν ἄγρυπνοι φοβούμεναι, μὴ ὁ Μορφεὺς κρατήσῃ αὐτὰς πλέον τοῦ δέοντος εἰς τὰς θερμὰς καὶ γλυκείας ἀγκάλας του καὶ στερηθῶσι τῆς φρικώδους καὶ ἀποτροπαίου ἱκανοποιήσεως τῆς περιεργίας των, τοῦ νὰ ἴδωσιν ἀποκοπτομένην κεφαλὴν ἀνθρώπου· τινὲς αὐτῶν, ὡς ἐν ταῖς ἐφημερίσιν ἀνέγνωμεν ποιέδησαν μέχρι τοῦ ἀπιστεύτου **ἠρωισμοῦ** νὰ ἀνέλθωσι καὶ καθεσθῶσι μετὰ θριάμβου ἐπὶ τῶν κιβωτίων τοῦ ἀπαισίου ὀργάνου. Αἱ Κυρίαι αὗται ἀναντιρρήτως ἠθέλησαν νὰ καταστήσωσιν ἑκυτὰς ἀντικείμενον θαυμασμοῦ, ὡς ἀψηφοῦσαι δῆθεν τὴν εἰς παρομοίας περιστάσεις γνωστὴν τῶν γυναικῶν ἀδυναμίαν καὶ εὐαισθησίαν.

Ἀντὶ ὅμως τοῦ προσδοκωμένου θυμάτμοῦ, αὗται προσείλκυσαν τὴν ἀγανάκτησιν καὶ τὰ καταφρονητικὰ βλέμματα παντὸς εὖ φρονοῦντος, ἔσχον δὲ καὶ τὴν τιμὴν νὰ γείνωσι παραίτιοι εἰς ἐξευτελισμὸν τῆς γυναικὸς κατὰ τὴν περίστασιν ταύτην. Ἰδοὺ ποῦ ὁδηγεῖ τὴν γυναῖκα ἡ ἔλλειψις ὑγιοῦς ἠθικῆς καὶ πνευματικῆς μορφώσεως· ἰδοὺ ποῦ ἄγει αὐτὴν ἡ κακῶς ἐννοουμένη ἐλευθερία καὶ ἡ ἀπὸ τῆς παιδικῆς αὐτῆς ἡλικίας ἔλλειψις θρησκευτικῆς ἀγωγῆς. Ἰδοὺ ποῦ ὁ συνετὸς ἀνὴρ ὀφείλει νὰ κάμνῃ χρῆσιν τῆς ὑπεροχῆς αὐτοῦ, ἐὰν οὗτος εἶναι ἀνώτερος τῆς γυναικὸς, διότι ἡ γυνὴ ἡ τερπομένη εἰς τοιαύτης φύσεως αἱματοχυσίαν, μετ' εὐκολίας προσοικειοῦται πᾶν κακὸν καὶ ἐπιζήμιον, οὐ μόνον δι' ἑαυτὴν ἀλλὰ καὶ διὰ τὴν κοινωνίαν.

Πεποίθησιν ἔχομεν ἐν τούτοις, ὅτι αἱ γυναῖκες ὠθοῦνται ἐν ταῖς φρικταῖς ἀνελίξεσι παρομοίων αἱματηρῶν σκηνῶν ὑπὸ τοῦ ἀπεγνωσμένου καὶ καταστρεπτικοῦ τῆς περιεργίας ἐλαττώματος, τοῦ παραιτίου τόσων κακῶν ἐν τῷ βίῳ ἡμῶν καὶ περιστελλομένου μόνον δι' ὑγιοῦς καὶ ἐπιμεμελημένης ἠθικῆς καὶ πνευματικῆς μορφώσεως, ἥτις, ἐπαναλαμβάνομεν, ἐπιτευχθήσεται διὰ μόνης τῆς ὑποχρεωτικῆς ἐκπαιδεύσεως.

ΚΡΙΣΕΙΣ ΕΠΙ ΤΟΥ ΣΥΓΓΡΑΜΜΑΤΟΣ
ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΣ
ΒΙΡΓΙΝΙΑΣ ΣΤΕΦΑΝΟΒΙΚ ΣΚΥΛΙΤΣΗ

Ἡ ἐνεργητικωτέρα τῶν αἰτιῶν τῶν συντρεχουσῶν σήμερον εἰς τὴν οἰκογενειακὴν ἅμα καὶ ἐθνικὴν ἡμῶν κακοδαιμονίαν εἶναι, ὅτι διά τε τὴν πνευματικὴν τῶν τέκνων ἡμῶν τροφὴν καὶ τὴν τοῦ οἰκογενειακοῦ ἡμῶν βίου διευθέτησιν παραλαμβάνομεν οὐχὶ τὰ ὑγιᾶ, ἀλλὰ τὰ νοσηρὰ διδάγματα τοῦ ἐν τῇ Ἑσπερίᾳ πολιτισμοῦ. Τοιαύτη εἶναι ἡ αἰτία, ἕνεκα τῆς ὁποίας ὑπὸ ἠθικήν τε καὶ ὑλικὴν ἔποψιν νοσεῖ ἥ τε τῶν παίδων ἀνατροφὴ καὶ ὁ οἰκογενειακὸς ἡμῶν βίος, τὰ δύο ἀλληλένδετα ταῦτα στοιχεῖα, ἄνευ τῆς εὐρωστίας τῶν ὁποίων καχεκτικὸς διατελεῖ καὶ ὁ ἰδιωτικὸς καὶ ἐθνικὸς βίος.

Ἐὰν εἰς ἄλλο ἔθνος συγνωστέα ἠδύνατο νὰ ᾖ ἡ τοιαύτη κατάστασις, εἰς ἡμᾶς ὅμως εἶναι πάντῃ ἀσύγνωστος, διότι μόνον μεταξὺ τῶν ἐθνῶν τὸ ἑλληνικὸν Γένος ἐκληρονόμησεν ἀπὸ τῶν ἰδίων προγόνων ἀνεξάντλητον θησαυρὸν ἀθανάτων εἰς ἅπαντας τοὺς αἰῶνας διδαγμάτων, ἀπό τε τῆς θρησκευτικῆς διδασκαλίας καὶ τῆς Ἑλληνικῆς Ἱστορίας καὶ φιλολογίας, ἐφ' ὧν πρὸ ἡμισείας ἔτι ἑκατονταετηρίδος ἐστήριζον αἱ πρωτεύουσαι παρ' ἡμῖν οἰκογένειαι μετ' ἀπαραμίλλου αὐστηρότητος καὶ εὐλαβείας τὴν ἀνατροφὴν τῶν ἰδίων τέκνων, ἀρρένων τε καὶ θηλέων, ἀναδεικνύουσαι οὕτως αὐτὰ τῆς πατρίδος καὶ τῆς πίστεως ἡμῶν, οὐ μὴν δ' ἀλλὰ καὶ τοῦ οἴκου προμάχους καὶ ἀκλόνητα ἐρείσματα. Διὰ

τοιαύτης τῶν τέκνων ἀγωγῆς ἤκμασε παρ' ἡμῖν ὁ οἰκογενειακὸς βίος ἐν τῷ μακραίωνι τοῦ ἔθνους ἡμῶν χειμῶνι, ἐπερρώσθη δὲ κατ' ἀκολουθίαν καὶ ἡ πατρίς, ὥστε ἀνατεῖλαι τὸ ἔαρ, ἐν ᾧ διαβιοῦμεν, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ὅμως κινδυνεύομεν νὰ μεταπέσωμεν εἰς νέον αὖθις χειμῶνα, πρὶν διατρέξωμεν ὀπώραν καὶ δὴ οὐδὲ μετόπωρον.

Διότι εἰς τὰ ξενικὰ μόνον ἀποβλέποντες διδάγματα, τούτων δὲ τὰ νοσηρὰ μόνον, ὡς εἴπομεν, προαιρούμενοι, μηδόλως δ' ἐνασχολούμενοι νὰ βαπτίζωμεν τὴν νεολαίαν εἰς τὴν κολυμβήθραν τῆς ἑλληνικῆς ἱστορίας καὶ τῆς ἱερᾶς ἡμῶν πίστεως, ἀνεχόμεθα τούς τε νέους καὶ τὰς νέας, ἵνα ἐν τοῖς καθ' ἑκάστην ἐν τῇ ἑσπερίᾳ βλαστάνουσιν ὑπὸ ποικίλα ὀνόματα δηλητηριώδεσι βιβλίοις ἐντρυφῶσιν, ἀπὸ τούτων προσκομιζόμενοι τὰ διὰ τὸν οἰκογενειακὸν βίον ἐφόδια καὶ κατὰ ταῦτα ἐν γένει κανονίζοντες τὴν ἐνέργειαν αὐτῶν ἔν τε τῇ ἰδίᾳ οἰκογενείᾳ καὶ τῇ πολιτείᾳ. Ἐὰν σήμερον αἱ ἀγαθαὶ Κυρίαι ἐν τῇ Ἑσπερίᾳ, ὑπὲρ τῆς πίστεως καὶ τῆς πατρίδος αὐτῶν ἐνθουσιῶσαι μετ' αὐταπαρνησίας, καταρτίζουσιν ἑταιρίας καὶ κολοσσιαίους ἐράνους συλλέγουσι, δι' ὧν ἐκπέμπουσι προπαγάνδας εἰς τὰς ἡμετέρας ἐν Ἀνατολῇ χώρας καὶ προσηλυτίζουσι τούς τε ὁμογενεῖς καὶ ὁμοθρήσκους ἡμῶν, ἐνῷ κατὰ τὸν αὐτὸν χρόνον ἡ Ἑλληνὶς παντὸς τοιούτου φανατισμοῦ στερουμένη. ἀδιαφορεῖ πρὸς τὰς τοιαύτας τῶν ξένων καθ' ἡμῶν ἐπιδρομὰς, ἐὰν οἱ νέοι ἐν τῇ Ἑσπερίᾳ, ὑπὸ ἀγαθῶν ἀνατραφέντες διδαγμάτων, ὄχι μόνον τὴν περιουσίαν καὶ τὴν οἰκογενειακὴν ἀνάπαυσιν, ἀλλὰ καὶ τὴν ζωὴν αὐτῶν θυσιάζοντες σπεύδουσιν εἰς τὰς ἡμετέρας χώρας πρὸς προσηλυτισμὸν τῶν ἡμετέρων ὁμοφύλων ἢ καὶ εἰς βαρβάρους χώρας πρὸς προσηλυτισμὸν τῶν βαρβάρων εἰς *μόνην τὴν χορηγίαν τῶν πρὸς τὸ ζῆν ἀρκούμενοι*, ἐνῷ οἱ ἐν τῇ ἀκμαίᾳ ἡλικίᾳ ἕλληνες, ὑπὸ οὐδενὸς πρὸς τοιαύτας εὐγενεῖς ἐπιχειρήσεις ἐνθουσιασμοῦ ἐμφοροῦνται, ἀρνούμενοι νὰ μεταμεταβῶσιν ὡς ἱεραπόστολοι οὐχὶ πρὸς προσηλυτισμὸν ξένων, ἀλλὰ πρὸς διάσωσιν τῶν ἡμετέρων, πάντα ταῦτα ἀποδοτέον εἰς τὴν διαφορὰν τῆς ἀγωγῆς, ὅτι ἐκεῖνοι μὲν ἐν τῇ ἐθνικῇ καὶ θρησκευτικῇ αὐτῶν ἱστορίᾳ *φανατικῶς* ταῖς ἐπιμελείαις τοῦ τε οἴκου καὶ τῆς πολιτείας ἀνεστράφησαν, ἡμεῖς δὲ ἐξ ὀλιγωρίας οἴκου τε καὶ πολιτείας ἀδιαφόρως πρός τε τὴν ἱστορίαν ἡμῶν καὶ τὴν πίστιν ἀπό τινος ἔχομεν καὶ ὅλως ξένοι πρὸς αὐτὰς διατελοῦμεν.

Ἡ δεινὴ αὕτη κατάστασις ἡμῶν ἐπὶ τοσοῦτον προέβη, ὥστε ἐπὶ τῷ κινδύνῳ ὑπῆρχεν ἀνάγκη στεντορείας τινὸς φωνῆς, δυναμένης ἀνὰ πᾶν τὸ Ἑλληνικὸν ἀποτελεσματικῶς ν' ἀκουσθῇ. Ταύτην δὴ τὴν φωνὴν ἔβαλεν ἐσχάτως ἔξοχος ἐκ Λονδίνου ἑλληνὶς, ἡ Κυρία Βιργινία Γ. Στεφάνοβικ Σκυλίτση, δημοσιεύσασα λαμπρὸν πρὸς ἀνάγνωσιν διὰ τὴν ὁμογενῆ νεολαίαν βιβλίον ὑπὸ τὸν τίτλον «Ἑλληνικῆς Μυθολογίας καὶ Ἱστορίας τὰ κυριώτερα ἐν ἐπιτομῇ ἀπὸ τῶν ἀρχαιοτάτων χρόνων μέχρι τῆς τελευτῆς Ἀλεξάνδρου τοῦ Μεγάλου.»

Χαρακτηρίζομεν ὡς στεντορείαν τὴν φωνὴν τῆς ἐπιφανοῦς Ἑλληνίδος, καίτοι εὑρισκόμεθα εἰς ἀντίθεσιν πρὸς τὴν συγγραφέα, ἥτις τὴν λιτότητα, ὑφ' ἧς περικοσμεῖται, καὶ ἐν αὐτῷ τῷ προλόγῳ τοῦ χρησιμωτάτου αὐτῆς βιβλίου διαφυλάττουσα, τὴν δὲ μετριοφροσύνην, ἥτις ὑπῆρξεν ἀείποτε ὁ στιλπνότερος κόσμος τῆς ἑλληνίδος, θρησκευτικῶς ἀνέκαθεν εὐλαβουμένη, λέγει ἁπλῶς ἐν τῷ προλόγῳ ὅτι «Ἐγχειρίδια μυθολογικὰ καὶ ἱστορικὰ εὐμεθόδως καὶ μετὰ τῆς ἀπαιτουμένης ἀκριβείας γεγραμμένα πρὸς διδασκαλίαν τῆς εἰς τὰ σχολεῖα φοιτώσης νεολαίας πολλὰ καὶ ἀξιόλογα ἐξεδόθησαν ὑπ' ἀνδρῶν εἰδημόνων· δὲν *δύναται τις ὅμως νὰ ἀρνηθῇ, ὅτι διὰ τὴν κατ' οἶκον ἀνάγνωσιν τῶν νέων καὶ νεανίδων βιβλία πραγματευόμενα περὶ τῆς θρησκείας καὶ τῆς ἱστορίας τῶν ἀρχαίων ἡμῶν προγόνων δὲν ἀριθμοῦνται παρ' ἡμῖν πολλά*, ἐν ᾧ παρὰ τοῖς πεφωτισμένοις ἔθνεσι τῆς ἑσπερίας Εὐρώπης ἀπειράριθμα τοιούτου εἴδους συγγράματα πλεονάζουσιν. *Ἐκ τοιούτων ἔργων πολλὰ οἱ νέοι μανθάνουσι χρήσιμα καὶ ὠφέλιμα, ἅπερ χρησιμεύουσιν εἰς αὐτοὺς ὡς ἐφόδιον εἰς τὸ στάδιον τοῦ βίου.*»

Ὑπὸ τοὺς ὅρους τούτους τῆς λιτότητος καὶ τῆς μετριοφροσύνης μελετώμενοι οἱ ὀλίγοι οὗτοι λόγοι τῆς διαπρεποῦς ἐν Λονδίνῳ ἑλληνίδος ἀπαρτίζουσι πλέον ἢ διάτορον τὸ κύρηγμα αὐτῆς, καθίστανται δὲ ἄξιοι πολλῷ πλατυτέρων ἑρμηνειῶν. Ἐὰν δὲ εἰς τοὺς ὅρους τούτους προσθέσητε ὅτι ἡ συγγραφεὺς κατέχει *πρωτεῖα* ἐν τῇ καθόλου ὁπουδήποτε τῆς γῆς ἑλληνικῇ οἰκογενείᾳ κατά τε τὸ γένος, τὸ ὄνομα, τὴν κοινωνικὴν θέσιν, τὸν πλοῦτον καὶ τὴν *ἐλληνοτρεπῆ ἰδίᾳ ἀγωγήν*, ὅτι εἶναι μήτηρ, κατὰ ταύτην τὰ ἴδια ἀνατρέφουσα τέκνα, ὅτι, ἐνῷ κοινὴ ἐπικρατεῖ γνώμη περὶ τῆς ἀπὸ τῶν ἀνωτέρω κοινωνικῶν παρ' ἡμῖν στρωμάτων προελεύσεως τοῦ κακοῦ, τὸ ἀγαθὸν κήρυγμα προέρχεται σήμερον ἀπὸ πρωτίστης ἑλληνικῆς οἰκογενείας, ὅτι δὲ τέλος, ὅπως ἐν τῷ κακῷ, οὕτω καὶ ἐν τῷ ἀγαθῷ «φιλεῖ τὸ ἀρχόμενον μιμεῖσθαι τοὺς ἄρχοντας», θέλετε ἔχει ὅλην τὴν ὑψίστην ἀξίαν τῆς ἀνεκτιμήτου συμβολῆς, ἣν προσφέρει ἡ Κυρία Στεφάνοβικ, θέλουσα νὰ συντελέσῃ εἰς ἐπικράτησιν τῶν ἀπὸ τῆς Ἑλληνικῆς ἱστορίας ἀναγνωσμάτων παρὰ τῇ νεολαίᾳ καὶ δὴ εἰς πρόληψιν τοῦ κινδύνου, ὃν διατρέχομεν ἕνεκα τῆς ἀλυμάντου πνευματικῆς τροφῆς, ἣν ἐπιτρέπομεν τοῖς τέκνοις ἡμῶν.

Δὲν εἰσερχόμεθα εἰς ἀνάλυσιν τοῦ βιβλίου, ἵνα δείξωμεν, κατὰ πόσον προσήρμοσε τοῦτο ἡ συγγραφεὺς πρὸς ὃν προέθετο πρακτικὸν σκοπόν. Βεβαιοῦμεν μόνον, ὅτι ἡ προσαρμογὴ αὕτη ἐγένετο τεχνικωτάτη, ὅτι ἡ κατάταξις τῆς ὕλης εἶναι ἐξόχως ἐπιτηδεία, ὅτι δὲ πᾶσα ἀνάλυσις ἀδικεῖ τὸ βιβλίον, τὸ ὁποῖον εἶναι ἐξ ἐκείνων τῶν πνευματικῶν ἔργων, τῶν ὁποίων μόνη ἡ πλήρης καὶ ἐπανειλημμένη ἀπόλαυσις καταρτίζει δικαίαν ἐκτίμησιν. Ἄξιον ἰδίᾳ μνείας εἶναι τὸ γλαφυρώτατον καὶ ὅλως ἀπέριττον ἅμα καὶ κανονικὸν γλωσσικὸν ὕφος, ὑπὸ τοῦ ὁποίου διέπεται ὅλη ἡ συγγραφὴ καὶ τὸ ὁποῖον ἰσχυρῶς προσηλόνει τὸν νοῦν τοῦ ἀναγνώστου πρὸς τὰς ἰδέας, αἵτινες ἐξελίσσονται.

Θὰ ἦναι ὀδυνηρὸν διὰ τὴν ἠθικὴν ἡμῶν κατάστασιν, ἐὰν μὴ τὸ βιβλίον τῆς κ. Στεφάνοβικ καταστῇ τὸ προσφιλέστατον ἀπόκτημα καὶ ἀνάγνωσμα πάσης νεαρᾶς τε καὶ μὴ ἑλληνίδος καὶ παντὸς ἑλληνόπαιδος, μαθητεύοντος. Θὰ ἦναι ἀξιοθρήνητον δι' ἡμᾶς, ἂν πᾶσαι αἱ τῆς πρώτης τάξεως παρ' ἡμῖν δέσποιναι, *αἱ πλούτου καὶ χρόνου εὐποροῦσαι*, μὴ μιμηθῶσι τὸ ἐπίζηλον παράδειγμα τῆς κ. Στεφάνοβικ, εὐγενῶς ἀνθαμιλλώμεναι καὶ συναγωνιζόμεναι οὐ μόνον διὰ συγγραφῶν καὶ διὰ λόγων, ἀλλὰ καὶ δι' ἔργων καὶ *παραδειγμάτων* ἀπὸ τοῦ ἰδίου αὐτῶν βίου, εἰς συντέλεσιν τοῦ ἔργου τῆς κ. Στε-

φάνοβικ, συγκρατούμεναι δὲ καὶ εἰς ἑταιρίας πρὸς ἀνύψωσιν τοῦ ἀρχαιοπρεποῦς ἡμῶν οἰκογενειακοῦ βίου καὶ ἀπόκρουσιν τῶν ἀπὸ τῆς Ἑσπερίας κατὰ τῶν ὁμοφύλων ἡμῖν ἐπιδρομῶν, ἃς παρασκευάζουσιν ἐκεῖ, οὐ μόνον οἱ ἄνδρες ἀλλὰ πρὸ πάντων αἱ γυναῖκες. Κατ' ἀναλογίαν καὶ παρ' ἡμῖν δέον νὰ πρωταγωνιστήσωσιν ἐν τούτῳ αἱ ἑλληνίδες.

Πεπείσμεθα, ὅτι ἡ πρωτοβουλία τῆς κ. Στεφάνοβικ ἔσται λίαν γόνιμος, ὅτι δ' ἐντὸς ὀλίγου τῇ ἀρωγῇ ὅλων τῶν ὑπερεχουσῶν ἑλληνίδων τὰ ἀπὸ δυσμῶν νοσογόνα ἀναγνώσματα θ' ἀντικατασταθῶσι παρὰ τῇ ἡμετέρᾳ νεολαίᾳ ὑπὸ ἑλληνικῶν ἢ καθόλου ὑγιῶν, ἐν τῇ πεποιθήσει δὲ ταύτῃ παρακαλοῦμεν τὴν δικκεκριμένην ἑλληνίδα Δέσποιναν, νὰ μὴ παύσῃ ἀγωνιζομένη τὸν εὐγενῆ ἀγῶνα, οὗ προκατήρξατο ἐπ' ἐθνικῇ ὠφελείᾳ ἀνεκτιμήτῳ.

Κ.

Ἐν Κωνσταντινουπόλει τῇ 5 Ἰουνίου.

ΑΝΤΙ ΓΑΜΟΥ ΜΟΝΑΣΤΗΡΙΟΝ

Ὁ οὐρανὸς εἶναι ὑπαίθριος· αἱ ἀκτῖνες τοῦ ἡλίου καυστικαί· ἀλλ' ἡ θαλασσία αὔρα δροσίζει τὴν ἀτμόσφαιραν, τὴν ἀρωματιζουσαν πλουσίως καὶ ἀρθόνως ὑπὸ τῶν ἀνθῶν λεμονεῶν, διηκουσῶν κατὰ μῆκος τὸν λοφίσκον τοῦ Μουσταφᾶ πασσᾶ.

Εἰς τὸ βάθος κοιλάδος τινὸς τῆς Ἀλγερίας ὑποφαίνεται πεδίον, ἐν ᾧ ἐκτελοῦνται γυμνάσια στρατοῦ, ὧν οἱ ἄνδρες περιβάλλονται ὑπὸ παντοειδῶν κοσμοπολιτικῶν στολῶν. Ἐκεῖθεν τοῦ πεδίου καὶ πρὸς τὰ ἀριστερὰ αὐτοῦ ἐπεκτείνονται αἱ λευκαὶ σκηναὶ τῶν οἰκιῶν τῆς Ἀλγερίας, μεταξὺ τῶν ὁποίων σποραδικῶς ἀνυψοῦνται ὑψηλοὶ μιναρέδες, ἀπολήγοντες εἰς ἀπαστραπτούσας λόγχας, ὧν ὑπέρκειται ἡ γηραιὰ Κασβά.

Ὁ κρότος τῶν τυμπάνων ἠχεῖ ἀνὰ τὴν πεδιάδα, χαιρετῶν τὴν ἄφιξιν τοῦ στρατάρχου συνοδευομένου ὑπὸ ὡραιοτάτου ταγματάρχου. Ἅμα τῇ ἀφίξει τῶν δύο τούτων, τὰ γυμνάσια ἄρχονται καὶ ἡ ἠχὼ ἀποκρίνεται μετὰ θαυμαστῆς ἀκριβείας εἰς πάντα μεγαλοπρεπῆ τῆς πυρίτιδος στόνον.

Κύκλωθεν τοῦ πεδίου αἱ ὡραιότεραι τῆς ἀποικίας γυναῖκες ἀπωθοῦσι τὰς μυστηριώδεις μαύρας, τὰς τὸ πρόσωπον κεκαλυμμένας καὶ χεῖρας καὶ πόδας περικεκοσμήνας διὰ βαρέων ἀργυρῶν ψελλίων, ὧν ὁ ὀφθαλμὸς σπινθηροβολεῖ καὶ ἡ φυσιογνωμία ζωογονεῖται ἐκ τῶν πυροβολισμῶν, τῶν ἤχων τῶν σαλπίγκων καὶ τῶν λαρυγκωδῶν φωνῶν τῶν ἰθαγενῶν ἀξιωματικῶν.

Τὰ γυμνάσια εἶχον πρὸς στιγμὴν, χάριν ἀναπαύσεως, διακοπῆ, ὅτε οἱ διάφοροι τῶν ἐφίππων ὄμιλοι ἠραιώθησαν, ὅπως ἀφήσωσιν ἐλευθέραν τὴν δίοδον εἰς ὑπερήφανον ἁμαζόνα, ἀκολουθουμένην ὑπὸ δύο ἱππέων, ὧν ὁ μὲν λευκόθριξ ἤδη ἔφερεν ἐπὶ τῆς κομβιοδόχης τὰ σήματα τῆς λεγεῶνος τῆς τιμῆς, ὁ δὲ ἕτερος νέος ὑπερήφανος καὶ μὲ βλέμμα ἀποφασιστικὸν καὶ ὀλίγον τραχύ. Πάντες οἱ ἀξιωματικοὶ ἀπεκαλύφθησαν μετὰ προθυμίας καὶ ὑπολήψεως πρὸ τῆς συνοδείας ταύτης τῶν ἱππέων.

Ἡ νεαρὰ ἁμαζὼν ἐκαλεῖτο Γενεβιέβη· ἐθεωρεῖτο δὲ ἡ ἀληθὴς τῆς Ἀλγερίας βασιλίς. Εἰς τοὺς χοροὺς τῆς διοικήσεως, εἰς τὰς τελετὰς, εἰς τὰς συναθροίσεις, εἰς τὰς συναυλίας ἡ Γενεβιέβη ἔλαμπεν διὰ τοῦ θάμβους τῆς νεότητος καὶ καλλονῆς αὐτῆς. Ἡ ὑποκήρυκος αὐτῆς χροιὰ, ἡ εἰς πλουσίους πλοκάμους κεχωρισμένη μεταξὺ αὐτῆς καστανὴ κόμη, τὸ μεγαλοπρεπὲς ἀνάστημα αὐτῆς, τὸ ὑποκρύπτον γραφὰς, ἃς ὁ Φειδίας αὐτὸς ἤθελε ζηλεύσει, ἐξήσκουν ἐπὶ τοῦ θεωμένου αὐτὴν τοιαύτην μαγείαν, διπλασιαζομένην διὰ τοῦ ὑπερηφάνου ἐκείνου ὕφους δι' οὗ πάντοτε ἀπετείνετο πρὸς τοὺς ἰσχυροὺς τῆς ἡμέρας καὶ ὅπερ μετέβαλεν ἐπὶ τὸ ταπεινὸν καὶ εὐπροσήγορον πρὸς τοὺς ταπεινοὺς τοιούτους.

Ὁ πατὴρ αὐτῆς, ὁ λευκόθριξ τῶν ἱππέων, κατεῖχεν ὑψηλὴν θέσιν ἐν τῇ γενικῇ τῆς ἀποικίας διοικήσει. Νέος ὢν ἔτι ἔχασε τὴν ἐρασμίαν αὐτοῦ σύντροφον, νεαρὰν καὶ ἀξιολάτρευτον Ἀμερικανίδα, κληροδοτήσαν πρὸς τὴν θυγατέρα αὐτῆς τὸ ὁρμητικὸν ἐκεῖνο καὶ ἐλεύθερον τοῦ ὕφους τῶν κρεολῶν γυναικῶν. Ὁ δὲ παρὰ τὸ πλευρὸν ταύτης ἱππεὺς ἦν ὁ μνηστὴρ αὐτῆς κ. Ρουὺλ δὲ Α. . εἷς ἐκ τῶν πλουσιωτάτων τῆς Γαλλίας εὐγενῶν βλαστῶν, ὅστις μετὰ τὴν ἐν Παρισίοις καταστάλησιν τῆς περιουσίας αὐτοῦ ἐνεκατέστη ὡς ἄποικος ἐν Ἀλγερίᾳ διὰ τῆς δραστηριότητος δὲ καὶ φυσικῆς αὐτοῦ νοημοσύνης κατώρθωσεν ἐν μικρῷ χρονικῷ διαστήματι, οὐ μόνον νὰ ἀνακτήσῃ τὴν ἀπολεσθεῖσαν περιουσίαν του, ἀλλὰ καὶ νὰ θεωρῆται ὁ πλουσιώτερος τῶν ἐν Ἀλγερίᾳ ἀποίκων.

Ἠράσθη καὶ ἐγένετο ἀρεστὸς εἰς τὴν δεσποινίδα Γενεβιέβην, ἧς οἱ μετ' αὐτοῦ γάμοι ἐπρόκειτο νὰ τελεσθῶσι μετὰ μίαν ἑβδομάδα ἐν τῷ *μητροπολιτικῷ* ναῷ τῆς Ἀλγερίας.

Μετὰ τὴν ἀποπεράτωσιν τῶν ἐν πεδιάδι γυμνασίων οἱ ἀξιωματικοὶ διεσκορπίσθησαν εἰς κατάληψιν δηθὲν θέσεως τινος ὀχυρᾶς, ἵνα δὲ ἡ συνοδεία ἀποφύγῃ τὴν ἐκ τῆς ὁρμῆς τῶν ἀφριζόντων τῶν ἀξιωματικῶν ἵππων σύγχυσιν, ποσεμέρασε πρὸς στιγμὴν μετριάσασα τὸν καλπασμὸν τῶν ἰδίων ἵππων καὶ ἀναμένουσα τὴν διάβασιν τῶν ἀξιωματικῶν, ὅπως ἐξακολουθήσει τὸν περίπατον αὐτῆς. Οἱ διερχόμενοι ἐκεῖθεν ἀξιωματικοὶ παρετήρουν μετὰ θαυμασμοῦ τὴν γοήσσαν ἁμαζόνα. Ὁ θαυμασμὸς οὗτος ἐξεδηλοῦτο παρὰ τοῖς Ἄραψι ζωηρότερον, διότι οὗτοι ἐξωκειωμένοι πρὸς τὸν κεκαμμένον καὶ δουλικὸν τῶν ἰδίων γυναικῶν βίον, ἐθεώρουν τὴν περικαλλῆ νεάνιδα ὡς τὰ ὑπὸ τοῦ Μωαμεθ ὑποσχόμενα τοῖς θνητοῖς houri. Ἡ δεσποινὶς Γενεβιέβη ἐννοοῦσα τὴν ἐντύπωσιν, ἣν ἐπὶ τῶν ἀνδρῶν τούτων ἐξήσκει, προηγεῖτο τῶν συμπτρόφων της ἐν θριάμβῳ.

Δὲν ἤργησεν ὅμως νὰ μεταμεληθῇ διὰ τὴν ἐπιπολαιότητά της ταύτην, λαβοῦσα καλὸν μάθημα παρὰ νεαροῦ τινος ἰθαγενοῦς ἀξιωματικοῦ, ὅστις ἐξέφρασε τὸν πρὸς αὐτὴν θαυμασμόν του διὰ φράσεως ὅλως ἀνοικείου καὶ κακοήθους. Τὸ τοιοῦτον ἔφερε τὸ ἐρύθημα ἐπὶ τῶν παρειῶν αὐτῆς καὶ στραφεῖσα πρὸς τὸν αὐθάδη ὕψωσε τὸ μαστίγιόν της, ἵνα ῥαπίσῃ αὐτὸν κατὰ πρόσωπον, ἀλλὰ πάλιν κατεβίβασεν αὐτὸ ἄπρακτος καὶ ἔδραμεν εἰς συνάντησιν τῶν ἰδικῶν της . . . . . .

Τὴν ἐπαύριον ὁ Ῥαοὺλ εἰσέρχεται εἰς τὴν λέσχην τῶν ἀξιωματικῶν, διευθύνεται ψυχρὸς καὶ ἀμείλικτος πρὸς κύκλῳ τραπέζης καθήμενον ὅμιλον νέων Ἀράβων ἀξιωματικῶν, οἵτινες ἐν σιωπῇ ἐρρόφων καταψυκτικόν τι ποτόν. Συγγνώμην, Κύριε, ἀνθυπολοχαγέ· δὲν εἴσθε ὑμεῖς ὅστις χθὲς προσεβάλλετε νεαρὰν ἁμαζόνα δι' ἀνοικείου καὶ κακοήθους φράσεως;

Εἰς τὴν ἐρώτησιν ταύτην ὁ εἷς ἐκ τῶν ἰθαγενῶν ἀξιωματικῶν ἠγέρθη. Τὴν κεφαλὴν ἔχων περιτετυλιγμένην ἐντὸς σα-

ρικίου, περιβεβλημένος τὴν ἐρυθρὰν τῶν Σπαὶ στολὴν, ἐκ τῆς κομβιοδόχης τῆς ὁποίας ἐξήρτητο ὁ σταυρὸς τῆς λεγεῶνος τῆς τιμῆς, τὴν ἀριστερὰν χεῖρα στηρίζων ἐπὶ τῆς λαβῆς τοῦ ξίφους, ὁ νεαρὸς μαῦρος εἶχε τι τὸ ἐπιβάλλον καὶ μεγαλοπρεπές.

Μάλιστα, Κύριε, εἶμαι ἐγώ. Λοιπὸν, Κύριε Ἀξιωματικὲ, ἡ γυνὴ τὴν ὁποίαν ἐξυβρίσατε οὕτως, ἤθελε δώσει ὑμῖν τὴν ἀνάλογον ποινὴν, ἐὰν δὲν ὀπισθοχώρει ἀπέναντι τοῦ σταυροῦ, ὃν φέρετε ἐπὶ τοῦ στήθους. Ἐκεῖνο δὲ, ὅπερ αὕτη δὲν ἔπραξε, πράττω ἐγὼ σήμερον, διότι κρίνω ἄναξιον τιμιτικῶν παρασήμων τὸν ἀγνοοῦντα τὸν πρὸς τὰς γυναῖκας σέβασμόν. Καὶ λέγων τὰς λέξεις ταύτας, ἀπέσπασε μεθ' ὁρμῆς τὸ παράσημον ἐκ τοῦ στήθους τοῦ νεαροῦ ἱππότου καὶ ἔρριψεν αὐτὸ ἐπὶ τῆς τραπέζης. Ἡ προσβολὴ ἦτο δημοσία· οἱ παρακαθήμενοι ἠγέρθησαν καὶ ἐναγωνίως ἀνέμενον τὸ πέρας τοῦ δράματος τούτου. Ὁ Ἄραψ ἔμεινεν ἀκίνητος ἐπὶ ἓν λεπτόν· οἱ δύο ἀντίπαλοι ἄφωνοι καὶ ἀκίνητοι ἀντεμετώπιζον ἀλλήλους. Ὁ Ῥαοὺλ ὠχρὸς, ὡς ὀθάνατος, ἀπεσύρθη πρῶτος· ὁ ἀξιωματικὸς ἀντήλλαξε δύο λέξεις μετὰ τῶν Ἀράβων συναδέλφων του καὶ ἀπεσύρθησαν διασχίζοντες ὑπερηφάνως τὸ πλῆθος, ὅπερ εἶχε συναθροισθῆ περὶ αὐτῶν.

Τὴν ἐπαύριον περὶ τὴν ἀνατολὴν τοῦ ἡλίου οἱ δύο ἐχθροὶ ἔφιπποι, τὴν κεφαλὴν ἀσκεπεῖς καὶ φέροντες περίστρωφα εὑρίσκοντο εἰς ἀπομεμακρυσμένον τι τοπίον ἀπέναντι ἀλλήλων, συνοδευόμενοι ὑπὸ τῶν μαρτύρων αὐτῶν· οἱ ὅροι τῆς μονομαχίας ἦσαν αὐστηρότατοι.

Τὸ σημεῖον ἐδόθη· δύο πύρινοι φλόγες ἐξῆλθον τοῦ φονικοῦ στόματος τῶν περιστρόφων καὶ κρότος ἀπαίσιος ἀντήχησεν εἰς τὸν ἀέρα. Ὁ Ῥαοὺλ ἔπεσεν ἄπνους. . . . .

Πέντε ἔκτοτε παρῆλθον ἔτη. Τὸ πυροβόλον κροτεῖ ἐν Σεβαστοπόλει, ἧς ἡ ἡρωϊκὴ ἀντίστασις ἔρθασεν ἤδη εἰς τὸ τέρμα της. Πολυάριθμος συνοδεία πληγωμένων ἀποβιβάζεται εἰς τὰς εὐθαλεῖς τοῦ Βοσπόρου ἀκτάς.

Περὶ τὴν δύσιν τοῦ ἡλίου οἱ πληγωμένοι μεταφέρονται εἰς τὸ νοσοκομεῖον τῶν ἀδελφῶν τοῦ ἐλέους, ἐξηντλημένοι καὶ ἀναμενόμενοι ὑπὸ λευκοτάτων κλινῶν, ἔνθα ἄλλοι μὲν εὑρίσκουσιν ἀνακούφισίν τινα, ἄλλοι δὲ τὸν ἐκ τῶν πληγῶν θάνατον. Ἡ ἀδελφὴ Θηρεσία διευθύντρια τοῦ νοσοκομείου τούτου ἔσωσε διὰ τῆς ἀκαταπονήτου ἐπιμονῆς καὶ ἐπιμελείας αὐτῆς πολλοὺς ἐκ βεβαίου θανάτου.

Τὴν ἑσπέραν ἐκείνην ὁ ἰατρὸς ἐσύστησε θερμῶς νέον τινὰ ἐξ Ἀλγερίας ἀξιωματικὸν, οὗ ἡ ζωὴ διέτρεχε τὸν ἔσχατον τῶν κινδύνων.

Ἡ ἀδελφὴ Θηρεσία, ἡ περικαλλὴς ἐκείνη καὶ θελκτικὴ νέα γυνὴ, ἔλαβε τὸ κηρίον της καὶ διηυθύνθη ἐντὸς τῆς σκιάδος, ἐν ᾗ ἦσαν τοποθετημένοι οἱ πληγωμένοι ἀξιωματικοί. Ἅμα τῇ εἰσόδῳ αὐτῆς, ἡ ἀδελφὴ ἔστη ὡς ἀπελιθωμένη, μὴ δυναμένη νὰ περιστείλῃ τοὺς παλμοὺς τῆς καρδίας αὐτῆς. Ἀπέναντι αὐτῆς ἡμικαθήμενος ἦν ὁ φονεὺς τοῦ μνηστῆρος αὐτῆς ὁ συντρίψας καὶ καταστρέψας τὴν εὐτυχίαν της· ἅπαν τὸ παρελθόν της ἀπεικονίσθη πρὸς στιγμὴν ἐνώπιον της καὶ φρίκη κατέλαβεν αὐτὴν ἐκ τῆς θέας τοῦ ἀνθρώπου ἐκείνου, ὅστις ἀναγνωρίσας ἐπίσης αὐτὴν ἐρώνει «ἔλεος, ἔλεος, συγχωρήσατέ με! !» Ἡ ἀδελφὴ Θυρεσία, ἡ πρὸ πενταετίας ἡρωΐς καὶ βασιλὶς τῆς Ἀλγερίας, ἔτεινε τὴν τρέμουσαν αὐτῆς χεῖρα πρὸς τὸν ψυχορραγοῦντα Ἀλγερινὸν καὶ γονυκλινὴς παρὰ τὴν κλίνην αὐτοῦ ἐδέετο πρὸς τὸν Θεὸν ὑπὲρ αὐτοῦ.

Ὁ δυστυχὴς νέος ἐνεπλήσθη χαρᾶς καὶ ἐξέπνευσε μὲ τὸ μειδίαμα ἐπὶ τῶν χειλέων, ἅπερ ἡ δυστυχὴς μοναχὴ ἔκλεισε, μὴ παραμελήσασα νὰ τοποθετήσῃ ἐπὶ τοῦ στήθους αὐτοῦ τὸ παράσημον ἐκεῖνο, ὅπερ παραίτιον τῆς δυστυχίας αὐτῆς ἐγένετο.

Ἰδοὺ, φίλη ἀναγνώστρια, τὰ καταστρεπτικὰ ἀποτελέσματα τῆς ἐλαφρότητος καὶ ἀθυροστομίας τῶν ἀνδρῶν ὡς καὶ τῆς ἐπιπολαιότητος καὶ ἀπερισκέπτου τῶν γυναικῶν φιλαρεσκείας, ἥτις ἀκουσίως ὁπλίζει τὰς χεῖρας αὐτῶν καὶ ὠθεῖ τούτους εἰς τοὺς φονικοὺς ἐκείνους ἀγῶνας, οἵτινες μονομαχίαι καλοῦνται.

Μαριάνθη Ἠλιοπούλου.

ΑΠΑΝΤΗΣΙΣ ΠΡΟΣ ΤΗΝ Κ^ην ΜΑΡΙΑΝ ΓΟΥΛΙΜΗ

Ἀσμένως ἐδέχθημεν πρὸς δημοσίευσιν τὴν ἐπιστολὴν τῆς σεβαστῆς Δεσποίνης Κας Μαρίας Γουλιμῆ, ἐν ᾗ αὕτη ἀπαντᾷ εἰς τὸ ἄρθρον ἡμῶν «ἐὰν εἶναι δυστύχημα νὰ γεννηθῇ τις γυνή»

Τὴν πραγματείαν αὐτῆς, προϊὸν οὖσαν μακρᾶς πείρας καὶ ἐμβριθοῦς μελέτης, διαφερόντως ἐμελετήσαμεν, πολλὰς δὲ γνώμας καὶ κρίσεις αὐτῆς ἀνεπιφυλάκτως ἀποδεχόμεθα, ἔχουσαι ὑπ' ὄψει τὸ ἄριστον γνωμικὸν, ὅτι «αἱ γνῶμαι τῶν πρεσβυτέρων πρέπει νὰ χρησιμεύωσι πάντοτε ὡς ἐφόδιον τοῖς νέοις».

Παρατηροῦμεν ὅμως τῇ ἐλλογίμῳ Κυρίᾳ, ὅτι πολλαὶ αὐτῆς περὶ τοῦ ἄρθρου ἡμῶν κρίσεις, ὀρθόταται μὲν αὐταὶ καθ' ἑαυτὰς, προῆλθον ἐκ τῆς μετατοπίσεως τοῦ θέματος ἡμῶν καὶ τῆς ὑπὸ ἔποψιν ὅλως διάφορον ἐξετάσεως αὐτοῦ.

Πρὶν δὲ ἢ ἐπὶ τῆς συζητήσεως τοῦ θέματος ἡμῶν εἰσέλθωμεν, ἀπαντῶμεν εἰς τὴν παρατήρησιν αὐτῆς, περὶ τοῦ ὅτι κακῶς ἠννοήσαμεν τὸν γράψαντα πρὸς ἡμᾶς «ἐὰν εἶσθε ἀνὴρ Κυρία μου» καὶ ὅτι κακῶς εἰσήλθομεν εἰς τὸ πρὸς συζήτησιν θέμα, χωρὶς νὰ ἀνταποκριθῶμεν ἐν τῇ ἀναπτύξει τούτου εἰς τὸν ἐπὶ τῆς κεφαλίδος τίτλον. Καὶ πρῶτον ὁ κύριος ἐκεῖνος δὲν ἐσκόπει βεβαίως νὰ ὑβρίσῃ ἢ προσβάλῃ ἡμᾶς (διότι παρὰ τοῖς πεπολιτισμένοις τῶν ἀνθρώπων πᾶσα γυνὴ εἶνε σεβαστὴ) ἔκρινεν οὐχ ἧττον ἐξ ὑπερμέτρου ἴσως φιλοφροσύνης καὶ ἀβρότητος, ὅτι θὰ ἦτο προτιμότερον νὰ ἦμην ἀνήρ· κατὰ τοὺς κανόνας δὲ τῆς λογικῆς προτιμᾷ τις πάντοτε, Σεβαστὴ Κυρία, τὸ καλὸν ἀντὶ τοῦ κακοῦ, τὸ ὠφέλιμον ἀντὶ τοῦ ἐπιβλαβοῦς, τὸ εὐειδὲς ἀντὶ τοῦ δυσειδοῦς, τὸ τερπνὸν ἀντὶ τοῦ μονοτόνου, τὸ φιλοπρόδοον ἀντὶ τοῦ ὀπισθοχωρητικοῦ· ἄρα ὁ περὶ οὗ ὁ λόγος Κύριος ὑπεβίβασε τὴν γυναικείαν ἐρᾶσιν καὶ ἐν γένει τὸ τῆς γυναικὸς εὐγενὲς στάδιον καὶ προορισμὸν διὰ τῆς ἄνω μνημονευθείσης παρατηρήσεως αὐτοῦ, ἐξ ἧς ἀφετηρίαν λαβοῦσαι, ἐπολεμήσαμεν τὰς ἀδίκους μεμψιμοιρίας καὶ τὰ κατὰ τοῦ γένους της παράπονα τῆς γυναικὸς, ἀναπτύξασαι ἐν τῷ θέματι ἡμῶν τὸν ὑπὸ πάντων ἀνεγνωρισμένον μέγαν καὶ σπουδαιότατον ἐν τῇ κοινωνίᾳ προορισμὸν αὐτῆς καὶ ὑποστηρίξασαι, ὅτι ἐν τῇ ἀληθεῖ ἐκπληρώσει τοῦ προορισμοῦ αὐτῆς τούτου, δύναται αὕτη νὰ εὕρῃ μείζονα ἢ ὁ ἀνὴρ εὐχαρίστησιν ἐν τῷ βίῳ αὐτῆς, ὅτι κατὰ συνέπειαν δὲν εἶναι δυστύχημα νὰ γεννηθῇ γυνὴ καὶ ὅτι αὕτη δέον νὰ παύσηται ἀδυσανασχετοῦσα διὰ τοῦτο· συνεπῶς τὸ ἄρθρον ἡμῶν ἀνταποκρίνεται πληρέστατα πρὸς τὸν τίτλον αὐτοῦ.

Καὶ ταῦτα μὲν διὰ τὰ ἐκτὸς τοῦ πεδίου τῆς μάχης, ὅπερ δι' ἐπιτηδειοτάτης στρατηγικῆς, μεταφέρετε, Κυρία μου, εἰς πρασιτώτερον ὑμῖν ἔδαφος διὰ τῆς ἐντελοῦς τοῦ θέματος μετατροπῆς. Ἐνταῦθεν συμπεραίνομεν, ὅτι μὴ δυναμένη νὰ πολεμήσητε ἢ μὴ ἐπιθυμοῦσα χάριν τῆς ἀληθείας καὶ τοῦ καλοῦ αὐτῆς τῆς γυναικὸς, νὰ διαφιλονικήσητε τὴν θέσιν ἐν ᾗ ἡμεῖς, ἑπόμεναι ταῖς γνώμαις πάντων κατετάξαμεν αὐτὴν, φέρετε εἰς φῶς νέον ζήτημα «περὶ τῆς δυστυχίας ἢ εὐτυχίας τῆς γυναικὸς ἐν σχέσει πρὸς τὸν ἄνδραν, θέμα ὅλως νέον καὶ μηδόλως ὑφ'

ὑμῶν τεθὲν ὑπὸ συζήτησιν. Οὐχ ἧττον τολμῶμεν νὰ παρατηρήσωμεν ὑμῖν, ὅτι μονομερῶς ἐξητάσατε καὶ τὸ ὑφ' ἡμῶν οὕτω τεθὲν θέμα· ἀπαριθμήσασα μετ' ἀκριβεστάτης λεπτομερείας ἁπάσας τὰς ἀτελείας καὶ ἐλλείψεις τῆς φύσεως τῆς γυναικὸς, χωρὶς νὰ ἀντισταθμίσητε πρὸς ταύτας καὶ τὰ σχετικὰ πλεονεκτήματα αὐτῆς. Θέτετε δὲ ὡς βάσιν τῆς, καθ' ὑμᾶς, δυστυχίας της, τὰς γνωστὰς περίπου τοῦ Κ. Proudhon περὶ γυναικὸς θεωρίας. Ἡ φύσις λέγετε, ὡς ὁ Proudhon' ἠδίκησε τὴν γυναῖκα πλάσασα αὐτὴν κατά τε τὴν ῥώμην τοῦ σώματος καὶ τὴν δύναμιν τῆς ψυχῆς κατωτέραν τοῦ ἀνδρὸς κ. τ. λ. Στηρίζουσα λοιπὸν ἐπὶ τῆς φύσεως τὴν ὑπεροχὴν τοῦ ἀνδρὸς οἰκοδομεῖτε ἐπὶ τῆς βάσεως ταύτης διάταξίν τινα, διατηροῦσαν τὴν ἐκ ταύτης ἐξάρτησιν τῆς γυναικὸς καὶ ἐπιδιώκουσαν δι' αὐτῆς τὴν νομιμοποίησιν τῆς φυσικῆς ὑπεροχῆς τοῦ ἀνδρὸς, χωρὶς νὰ λάβητε ὑπ' ὄψει, ὅτι ἡ ἰσχὺς ἐπιβάλλεται μόνον ὅταν εἶναι ἀνάγκη, δὲν ἐνεργεῖ ὅμως, εἰμὴ νομιμοποιουμένη. Ἐντεῦθεν ἐξάγεται, ὅτι ὅσον ἀφορᾷ εἰς τὴν ὑπεροχὴν τοῦ ἀνδρὸς κατὰ τὴν φυσικὴν ἢ μᾶλλον εἰπεῖν μυϊκὴν δύναμιν, δυναμομετρικῶς ἐξεταζομένην, ὑπερτερεῖ μὲν οὗτος τῆς γυναικὸς, δὲν δύναται ὅμως παρὰ τοῖς πεπολιτισμένοις τοὐλάχιστον λαοῖς νὰ κάμῃ οὔτος κατὰ τῆς γυναικὸς χρῆσιν νόμιμον τῆς ὑπεροχῆς του ταύτης Λέγετε ὅτι ἡ γυνὴ διάγει τὸ πλεῖστον τοῦ βίου αὐτῆς, φέρουσα ἐν ἑαυτῇ ἄνθρωπον· καὶ πάλιν, σεβαστὴ Κυρία, περιπίπτετε εἰς ὑπερβολὴν, διότι ἐὰν ὑπολογίσωμεν, ὅτι ἡ γυνὴ κατὰ μέσον ὅρον νυμφεύεται εἰκοσαέτις, παύεται δὲ τεκνοποιοῦσα τεσσαρακοντοῦτις, μόνον ἑπτὰ ἔτη καὶ ἓξ μῆνας κατά μέσον ὅρον, φέρει ἐν ἑαυτῇ ἄνθρωπον, διάστημα χρονικὸν, ὅπερ δὲν ἀποτελεῖ, μοὶ φαίνεται, τὸ πλεῖστον τοῦ βίου αὐτῆς· ἄλλως τε μὴ λησμονῆτε, Κυρία, τὰς κακουχίας, ὧν ἡ γυνὴ εἶναι ἀπηλλαγμένη, καὶ ἃς ὁ ἀνὴρ ὑφίσταται ἐν καιρῷ πολέμου, καὶ ἐν τόσαις ἄλλαις τοῦ βίου αὐτοῦ περιπετείαις, μὴ λησμονῆτε ὅτι τὰ πάντα σχετικὰ ἐν τῷ κόσμῳ καὶ ὅτι, ἵνα ἡ γυνὴ γενναίως ὑπερπηδήσῃ πάσας τὰς ἐν τῷ βίῳ δυσχερείας ὀφείλει νὰ ἐνθαρρύνηται καὶ οὐχὶ νὰ ἀποθαρρύνηται διὰ μεμψιμοιριῶν καὶ ἀπαγορευσεων. Ὅσον δ' ἀφορᾷ τὰ περὶ τῆς ἐν γένει πνευματικῆς καὶ ἠθικῆς τοῦ ἀνδρὸς ὑπεροχῆς, δημοσιεύομεν ἐν τῇ ά. σελίδι τῆς ἐφημερίδος ταύτης τὰς περὶ τούτου γνώμας καὶ κρίσεις τῆς εὐγενοῦς συγγραφέως κυρίας Ἰουλιέττης Ἀδὰμ, ἥτις πάνυ εὐγενῶς ἀπέστειλεν ἡμῖν ταύτας πρὸς δημοσίευσιν.

ΕΞΕΤΑΣΕΙΣ ΠΑΡΘΕΝΑΓΩΓΕΙΟΥ ΧΙΛΛ

Ἀπὸ τῆς παρελθούσης Δευτέρας ἐγένετο ἡ ἔναρξις τῶν ἐξετάσεων τοῦ Παρθεναγωγείου Χιλλ τοῦ ἐπιτυχέσατα λειτουργοῦντος καὶ ἐν τῇ πόλει ἡμῶν ἀποφέροντος ἀγλαοὺς καρπούς. Ὡς ἐκ τῶν ἐξετάσεων αὐτοῦ ἀντελήφθημεν αἱ τελειοποιούμεναι ἐν αὐτῷ μαθήτριαι εἶναι κάτοχοι ἀγωγῆς καὶ παιδεύσεως οὐ τῆς τυχούσης· διότι ἡ Ἑλληνικὴ γλῶσσα καὶ τὰ λοιπὰ ἐγκυκλοπαιδικὰ μαθήματα διδάσκονται ὑπὸ Καθηγητῶν διακεκριμένης ἱκανότητος καὶ πείρας ὡς καὶ αἱ ξέναι γλῶσσαι καὶ ἡ μουσικὴ ἐπίσης. Καλλίστην ἐνεποίησεν ἡμῖν ἐντύπωσιν τὸ εὔστοχον καὶ σαφὲς τῶν ἀπαντήσεων τῶν μαθητριῶν τῆς έ. τάξεως ἐν τῇ χριστιανικῇ ἠθικῇ, τῇ τόσον σαφῶς καὶ εὐμεθόδως διδασκομένῃ ὑπὸ τοῦ γνωστοῦ τῷ λογίῳ κόσμῳ Καθηγητοῦ τῆς Θεολογίας κ. Μοσχάκη. Ἐπίσης ἐπιτυχῶς διεξήχθησαν αἱ ἐξετάσεις τῆς τε Ἑλληνικῆς Ἱστορίας καὶ Παιδαγωγικῆς ὑπὸ τοῦ καθηγητοῦ κ. Οἰκονόμου ὡς καὶ τῶν λοιπῶν μαθημάτων, τὴν πρώτην, ἐννοεῖται, κατέχοντος θέσιν τοῦ μαθήματος τῆς Ἑλληνικῆς γλώσσης ἐν ἁπάσαις ταῖς κλάσεσιν.

Ἀλλὰ καὶ αἱ κ.κ. διδάσκαλοι δὲν ὑπελείφθησαν τῶν Καθηγητῶν κατά τε τὸν ζῆλον καὶ τὴν ἐπιμελειαν, δι' ὃ καὶ αἱ μαθήτριαι τοῦ προκαταρκτικοῦ σχολείου κάλλιστα τυγχάνουσι κατηρτισμέναι.

Συγχαίρομεν ἀπὸ καρδίας τοῖς τε Καθηγηταῖς, διδασκαλίσσαις καὶ μαθητρίαις, καὶ ἰδίᾳ τῇ εὐγενεῖ διευθυντρίᾳ Κα Μπέσσῃ Μάσσωνος, τῇ μετὰ μητρικῆς στοργῆς μεριμνώσῃ ὑπὲρ τῆς προόδου τῶν ἐν τῷ Παρθεναγωγείῳ αὐτῆς φοιτουσῶν μαθητριῶν, ἡ μὴ φειδομένη οὔτε κόπων, οὔτε δαπανῶν, ὅπως ὅσον ἔνεστι ἀποτελεσματικωτέρα ἀποβαίνει καὶ πρὸς τὸν σκοπὸν αὐτῆς ἀνταποκρίνεται ἡ τῶν μαθητριῶν μόρφωσις. Δὲν ἀρκεῖται ἡ νοημονεστάτη Κυρία εἰς τὴν ξηρὰν τῶν μαθημάτων διδασκαλίαν, ἀλλὰ κατανοοῦσα τὴν ἐπὶ τῆς ψυχῆς τῶν κορασίων σωτήριον ἐπίδρασιν τῆς τραγῳδίας καὶ τοῦ δράματος, ἐν οἷς τὸ τερπνὸν συνενοῦται μετὰ τοῦ τὴν καρδίαν μαλάσσοντος καὶ συγκινοῦντος διδακτικοῦ καὶ ὠφελίμου, ἐξασκεῖ ἑκάστοτε αὐτὰς εἰς ἀπαγγελίαν μεθ' ὕφους ἐκλεκτῶν τεμαχίων καὶ δὴ τῶν διασημοτέρων δραματουργῶν καὶ τραγικῶν, οἷοι ὁ Σοφοκλῆς, ὁ Ρακίνας κλ.

Τίνος ἡ καρδία δὲν ἐμαλάσσετο ἐπὶ τῇ θέᾳ τῶν νεαρῶν Ἑλληνίδων, αἵτινες περιβεβλημέναι τὴν ἐπίχαριν καὶ ἀπέρριττον τῶν προγόνων ἡμῶν περιβολὴν καὶ ὡς σεμναὶ ἱέρειαι τὰς κεφαλὰς ἐστεμμέναι ὑπεκρίνοντο ἐπιτυχέστατα, σχετικῶς βεβαίως πρὸς τὴν ἡλικίαν καὶ τὰς γνώσεις των τὰ δυσκολώτερα πρόσωπα τῆς Ἀντιγόνης τοῦ Σοφοκλέους. Ἡ νεαρὰ δεσποινὶς Ἀγγελικὴ Πετσάλη, ἡ τὸ πρόσωπον τῆς Ἀντιγόνης ὑποδυθεῖσα, ἐξέπληξε τῇ ἀληθείᾳ τὸ πολυπληθὲς ἀκροατήριον· ὑπεκρίθη θαυμάσια· ἡ στάσις, τὸ ὕφος, ἡ φωνὴ, αἱ κινήσεις, τὰ πάντα μαρτυροῦσιν ἐν τῇ νεαρᾷ κόρῃ τὴν δραματικὴν ἐκείνην ἰδιοφυΐαν, ἥτις δὲν ἀποκτᾶται, διὰ τῆς διδασκαλίας, ἀλλ' εἶναι δῶρον θεῖον, ὅπερ ὀφείλει ἡ κάτοχος αὐτοῦ νὰ μὴ ἀφήσῃ ἀκαλλιέργητον. Ἡ ἀδελφὴ δὲ αὐτῆς Ἰσμήνη, ἡ περικαλλεστάτη δεσποινὶς Ἀγγελικὴ Ἀβέρωφ, ἡ μετὰ σεμνότητος καὶ γλυκύτητος ἀλλὰ καὶ θάρρους ὑποκριθεῖσα ἐπιτυχέστατα τὸ ὡραῖον τῆς Ἰσμήνης πρόσωπον· ὅ τι ἔλεγε τὸ ἠσθάνετο. Ἐν τῇ λευκῇ δὲ περιβολῇ της ἐνόμιζέ τις, ὅτι βλέπει νύμφην τινὰ λάθρα ἐν τῷ μέσῳ τῶν θνητῶν εἰσχωρήσασαν. Ἡ καλὴ δεσποινὶς Ἀλεξάνδρα Ὀρφανίδου ἐν τῷ προσώπῳ τοῦ Κρέοντος καὶ ὑπὸ τὸ διάδημα τούτου μετὰ τοῦ σοβαροῦ καὶ μεγαλοπρεποῦς ὕφους αὐτῆς κατώρθωσε πρὸς στιγμὴν νὰ μᾶς κάμῃ νὰ λησμονήσωμεν, ὅτι ἦτο μαθήτρια ἐκλαμβάνουσαι αὐτὴν ὡς ἀληθῆ βασιλέα· ἀλλὰ καὶ ἡ δεσποινὶς Ἑλένη Λάμπρου ἄγγελος, καὶ ἡ κ. Μαρία Γεωργιάδου ὡς φύλαξ, καὶ ἡ καλλίστη κόρη Μαρία Ἀετοῦ, ἡ τὸν τυφλὸν Τυρεσίαν ἐπιτυχέστατα ὑποκριθεῖσα καὶ ἡ κ Μαρία Καραλοπούλου, ἡ τὸν εὐπειθῆ καὶ ἀφωσιωμένον Αἵμονα ὑποκριθεῖσα, καὶ ὁ χορὸς καὶ ἡ μουσικὴ ἦσαν καλὰ, κάλλιστα, καὶ οἱ μετὰ τὸ τέλος τῆς παραστάσεως ἀπερχόμενοι τὰς ἀρίστας τῶν ἐντυπώσεων ἀπεκομίσαντο.

Δὲν λησμονοῦμεν βεβαίως τὴν ἐν τῇ Ἀθαλίᾳ τοῦ Ῥακίνα ὑπερήφανον καὶ σκληρὰν ἄνασσαν δεσποινίδα Ἀσπασίαν Μαντζαβίνου. Ἦτον ἀμίμητος Βασίλισσα ἐν τῇ πλουσίᾳ καὶ πολυποικίλῳ περιβολῇ αὐτῆς, ἐν τῇ ἀγερώχῳ καὶ μεγαλοπρεπεῖ στάσει, ἐν τῇ ἀμιμήτῳ καὶ φυσικωτάτῃ ἀπαγγελίᾳ· ἀλλὰ καὶ δεινὴ τῆς γλώσσης κάτοχος καὶ γαλλικὴν ἐντελῶς προφορὰν κέκτηται ἡ καλὴ κόρη. Τόσον καλῶς τῇ ἥρμοζε τὸ στέμμα καὶ μετὰ τόσου μεγαλείου καὶ ἀξιοπρεπείας ἔφερεν αὐτὸ, ὥστε ἠθέλομεν συμβουλεύσει αὐτὴν, νὰ τὸ κρατήσῃ,

εἰμὴ ἐκ τοῦ μικροῦ χρονικοῦ διαστήματος καθ' ὃ ἔφερεν αὐτὸ καὶ ἐκ τῶν λόγων τῆς Βασιλίσσης; οὓς ἀπήγγειλεν, ἐπεποθέμεθα μετ' αὐτῆς, ὅτι τὰ στέμματα ἔχουσι πλείονας ἀκάνθας ἢ ἀδάμαντας καὶ ὅτι τὸ καλλίτερον στέμμα διὰ τὴν εὐδαιμονίαν νέας κόρης εἶναι ἡ ἀθωότης, ἡ χάρις, ἡ φιλανθρωπία καὶ ἡ ἀγάπη, ὧν ἄνευ οὐδεὶς ποτε εὐτυχεῖ.

Ἀλλὰ καὶ ἐνταῦθα ἡ δεσποινὶς Α. Ὀρφανίδου ὡς Joad καὶ ἡ κ. Μαργαρίτα Μάσσωνος ὡς Josabeth καὶ ἡ κ. Ἠλέκτρα Μαμούρη ὡς Zacharie καὶ ἡ κ. Ι. Κρασᾶ ὡς Joas καὶ ἡ κ. Α. Ἀβέρωφ ὡς Mathan καὶ ἡ μικρὰ Αὔρα Δρακοπούλου (ἡ θαυματουργήσασα ἐν τῇ μουσικῇ) καὶ τὸ πρόσωπον τοῦ ἱερέως Abner ἐπιτυχῶς ὑποδυθεῖσα καὶ ἡ κ. Μαρία Καραλοπούλου καὶ ὁ χορὸς κάλλιστα ὑπεκρίθησαν καὶ ὑπὸ πάντων ἐχειροκροτήθησαν.

ΘΕΑΤΡΟΝ

Ὁ Γαλλικὸς θίασος, ὁ μετ' ἀνυπομονησίας παρὰ τοῦ Ἀθηναϊκοῦ κοινοῦ ἀναμενόμενος, ἐποιήσατο ἔναρξιν τῶν παραστάσεων αὐτοῦ ἀπὸ τῆς παρελθούσης Κυριακῆς. Δὲν παρευρέθημεν εἰμὴ εἰς τὴν παράστασιν τοῦ «Σιδηρουργοῦ» ὡραιοτάτου καὶ διδακτικωτάτου δράματος τοῦ κ. Ὀνέ.

Ἐὰν κρίνωμεν τὸν ἐνταῦθα γαλλικὸν θίασον ἐκ τῆς λαμπρᾶς ἐπιτυχίας, μεθ' ἧς διεξήχθη τὸ δυσκολώτατον τοῦτο δρᾶμα, δὲν δυνάμεθα ἢ νὰ συγχαρῶμεν τοὺς διευθυντὰς αὐτοῦ ἀξιοτίμους κ.κ. Charlet καὶ Lassalle, διὰ τὴν ἐπιτυχεστάτην ἐκλογὴν τοῦ ὑπ' αὐτοὺς προσωπικοῦ. Ὁ κ. Λασσὰλ ἐν τῇ ἐπιτυχεστάτῃ ἐκτελέσει τοῦ χαρακτηριστικωτάτου καὶ δυσκολωτάτου προσώπου τοῦ κ. Δαρβλαὶ ἐπεδείξατο δραματικὴν τέχνην καὶ ἱκανότητα, οὗ τὴν τυχοῦσαν· οὐκ ὀλίγον ὅμως συνετέλεσεν εἰς τὴν ἐπιτυχῆ τοῦ δράματος ἀνέλιξιν καὶ ἡ ἀξιότιμος σύζυγος αὐτοῦ κ. Λασσὰλ ὡς Ἀθηναῖς, καὶ ἡ πρωταγωνίστρια κ. Σαρλὲ, αἵτινες μετὰ τέχνης καὶ χάριτος ὑπεκρίθησαν· ἀλλὰ καὶ ἡ κ. Gagnon ὡς βαρόνη, ἡ κ. Verleau ὡς μαρκησία καὶ ἡ κ. Μπκρέττα ὡς Σωσσάνη, εἶναι καλαὶ, κάλλισται. Ἐλπίζομεν δὲ ὅτι ὑπὸ τῆς αὐτῆς ἐπιτυχίας θέλουσι στεφθῆ καὶ τὰ λοιπὰ διδαχθησόμενα δράματα καὶ κωμῳδίαι τῶν διασημοτέρων τῆς Γαλλίας συγγραφέων, ἅτινα, ὡς πληροφορούμεθα, προτίθενται λίαν φιλοτίμως ν' ἀναβιβάσωσιν ἐπὶ τῆς σκηνῆς.

Εὐχάριστον ὅτι ὁ κ. διευθυντὴς ἔχων ὑπ' ὄψει ὅτι τὸ θέατρον δὲν πρέπει νὰ χρησιμεύῃ ἁπλῶς πρὸς ἀναψυχὴν, ἀλλὰ καὶ πρὸς ἠθικοποίησιν, παρενέβαλε καὶ θέλει παρεμβάλει μεταξὺ τῶν Vaudeville ἔργα ἄριστα δοκιμωτάτων δραματικῶν συγγραφέων, ἐν οἷς ἡ μετ' ἐπιστασίας βαθεῖα ἀνάλυσις ψυχικῶν παθῶν, ἡ μελέτη ἠθῶν καὶ ἐθίμων κοινωνικῶν συνδυαζόμεναι μετὰ τοῦ τερπνοῦ καὶ ψυχαγωγοῦ μεγάλην ἐμποιοῦσιν ἐπὶ τῆς ψυχῆς τοῦ ἀκροατοῦ ἐντύπωσιν. Συνιστῶμεν εἰς τὸ Ἀθηναϊκὸν κοινὸν τὴν ὑποστήριξιν τοῦ καλοῦ τούτου θιάσου, καὶ ἰδίᾳ τὴν ἐνθάρρυνσιν αὐτοῦ κατὰ τὴν παράστασιν δραμάτων, ὧν ἡ ἠθικὴ ὠφέλεια μεγίστη.

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ

ΕΛΛΑΣ.— Ἑβδομὰς ἀποτροπαία· ἐκτελέσεις θανατικῶν ποινῶν.

ΑΓΓΛΙΑ — Κατὰ τὴν ἑβδομάδα ταύτην ἐτελέσθη μεγαλοπρεπῶς ἡ πεντηκονταετηρὶς τῆς Βασιλίσσης τῆς Ἀγγλίας Βικτωρίας· ὑπὲρ τὸ ἓν ἑκατομμύριον ξένων συνηθροίσθη ἐν Λονδίνῳ ἐπὶ τῇ αὐκαιρίᾳ ταύτῃ, αὐστηρὰ δὲ ἐλήφθησαν μέτρα πρὸς τήρησιν τῆς τάξεως καὶ πρόληψιν πάσης τῶν μηδενιστῶν ἐνεργείας· δι' ἐγκυκλίου αὐτῆς ἡ ἀστυνομικὴ ἀρχὴ κατέστησε προσεκτικοὺς τοὺς φαρμακεμπόρους περὶ τὴν πώλησιν ἐκρηκτικῶν οὐσιῶν. Εὐτυχῶς ὅμως ἡ τελετὴ διεξήχθη ἐν πλήρει τάξει καὶ ἡσυχίᾳ. Ἡ βασίλισσα τῇ ἐννάτῃ Ἰουνίου περιστοιχιζομένη ὑπὸ λαμπρᾶς συνοδείας πριγκήπων παρευρέθη εἰς τὴν δοξολογιαν τὴν ψαλεῖσαν ἐν Οὐεστμινστερ, ὅπου τὴν μεσημβρίαν ἡ τελετὴ ἐγένετο λαμπρὰ καὶ ἐπιβλητική. Τὸ θέαμα ἐν γένει ἦτο ἐξαίσιον. Ἡ βασίλισσα ἀπέβλε τὰ πένθιμα, καθ' ὅλην δὲ τὴν ὁδὸν ἐνθουσιωδῶς ἐπευφημεῖτο. Τὴν αὐτὴν ἑσπέραν λαμπρὰ ἐγένετο φωταψία. Ἡ βασίλισσα παρέθηκε συμπόσιον εἰς τιμὴν τῶν μελῶν τῶν παρευρεθεισῶν πριγκηπικῶν οἰκογενειῶν. Πρὸς τὸν διάδοχον τῆς Αὐστρίας ἡ βασίλισσα ἀπένειμε τὸ παράσημον τῆς περικνημίδος.

ΡΩΣΣΙΑ. — Μετὰ βεβαιότητος λέγεται ὅτι ὁ αὐτοκράτωρ καὶ ἡ αὐτοκράτειρα τῆς Ῥωσσίας θέλουσιν ἐπισκεφθῆ τὸν βασιλέα καὶ τὴν βασίλισσαν τῆς Δανίας, ἐκεῖθεν δὲ ὁ αὐτοκράτωρ θέλει κατὰ πᾶσαν πιθανότητα μεταβῆ πρὸς συνάντησιν τοῦ αὐτοκράτορος τῆς Γερμανίας ἴσως δὲ καὶ τοῦ τῆς Αὐστρίας.

ΑΞΙΟΜΙΜΗΤΟΣ ΑΥΤΑΠΑΡΝΗΣΙΣ

Κατ' αὐτὰς νέα τις Κυρία προσῆλθεν εἰς τὸ πολιτικὸν τοῦ Λονδίνου νοσοκομεῖον καὶ παρεκάλεσε νὰ δεχθῶσιν αὐτήν, ὅπως νοσηλευθῇ ἐν αὐτῷ. Διέμεινε δ' ἐν αὐτῷ ἐπὶ πέντε ἑβδομάδας, καθ' ἃς ἠκολούθησε θεραπείαν στηθικῆς παθήσεως. Οὐδεὶς ἐκ τῶν οἰκείων κατὰ τὸ χρονικὸν τοῦτο διάστημα ἦλθε νὰ τὴν ἐπισκεφθῇ, ἔζη δὲ καὶ διητᾶτο μετὰ τῶν λοιπῶν ἀσθενῶν.

Ἀφοῦ οἱ ἰατροὶ διεβεβαίωσαν αὐτὴν περὶ τῆς ἐντελοῦς θεραπείας της καὶ αὕτη ἡτοιμάζετο νὰ ἀναχωρήσῃ, προσεκάλεσε τὸν διευθυντὴν τοῦ νοσοκομείου, πρὸς ὃν ἐφανέρωσε τὸ ὄνομά της. Ἦτο ἡ Κα λαίδη Σίδνεϊ ἀνήκουσα εἰς ἀριστοκρατικωτάτην καὶ πλουσιωτάτην οἰκογένειαν τοῦ Λονδίνου.

ΑΓΡΙΝΙΟΝ 2 Ἰουνίου 1887.

Κυρία Διευθύντρια,

Ἐπεθύμουν συχνάκις νὰ καταχωρῶ τι ἐκ τῶν ἠθῶν καὶ ἐθίμων ἡμῶν, τῆς ὁσημέραι προόδου, τῶν μαγευτικῶν τοποθεσιῶν τοῦ τόπου μας, ἐν αἷς βρίθουσιν ἀρχαιολογικὰ κτήρια καὶ ἐν γένει περὶ οὑτινος ὡραίου καὶ ἰδιορρύθμου ἐνταῦθα ὑπάρχει νὰ ὁμιλήσω, ἵνα γίνωσί πως γνωστὰ εἰς τοὺς ἀγνοοῦντας τὰ καθ' ἡμᾶς· ἀλλ' ἐπειδὴ, δυστυχῶς, εἰς τὸ πρῶτον δοκίμιόν μου ἠγέρθησαν πκράπονά τινα, ἕνεκα παρενοήσεως τῶν γραφέντων, προτιμῶ ν' ἀποσιωπήσω ταῦτα. Οὐδόλως ἔγινε καταληπτὴ ἡ κυρίως ἔννοια τῆς ἐκθέσεώς μου καὶ ἐπειράχθησάν τινες ὡς νὰ κατέτασσον ἅπαντας εἰς πάντας.

Ἐνῷ μόνον περὶ τῆς κατωτέρας τάξεως ὡμίλουν καὶ ἐκείνην καὶ μόνον διήρουν εἰς ἐργατικοὺς καὶ μὴ, μακρὰν οὖσα

ν' ἀναμίξω τοὺς ἐν τῇ ἀγορᾷ καταστηματάρχας καὶ ἐμπορευομένους.

Ὡμίλουν μόνον περὶ τῆς κατωτέρας τάξεως, ἥτις εἰς πάσας τὰς κοινωνίας συγγενεῖς ἰδιότητας τυγχάνει ἔχουσα καὶ ἐκείνην καὶ μόνην διήρεσα εἰς ἐργατικοὺς καὶ κηφῆνας, οὐδόλως ἐννοῦσα τοὺς οἰκοκυραίους. Ἀπορῶ μάλιστα πῶς κατεδέχθησαν νὰ ὑποπτευθῶσι τὸ τοιοῦτον!

Ἀναμένουσα τὴν δημοσίευσιν τῆς παρούσης μου πρὸς ἄρσιν πάσης παρενοήσεως. διατελῶ ὑποληπτομένη ὑμᾶς.

Μαρία Δ. Βελλῆ,

Συνδρομηταὶ ἐν τῇ *Ἐφημερίδι τῶν Κυριῶν* ἐγγράφονται: Ἐν **Ἀλεξανδρείᾳ** παρὰ τῷ κ. *Ἐμ. Ὀρφανίδῃ*, φαρμακοποιῷ, γενικῷ ἀντιπροσώπῳ ἡμῶν διὰ πᾶσαν τὴν Αἴγυπτον. Ἐν **Χίῳ** παρὰ τῷ Ἑλληνοδιδασκάλῳ κ. *Δ. Μικρούδῃ*. Ἐν **Κῳ**(πόλει εἰς τὸ γραφεῖον τῆς ἐφημερίδος *Νεολόγος*. Ἐν **Ῥουμανίᾳ** παρὰ τῷ ἐν **Γαλαζίῳ** κ. *Κ. Γερογιάννῃ*. Ἐν **Ἀδριανουπόλει** παρὰ τῷ κ. *Α. Σακελλαρίῳ*. Ἐν **Λάρνακι** (Κύπρου) παρὰ τῷ κ. *Λ. Ζ. Πιερίδῃ*. Ἐν **Λεμησσῷ** καὶ **Λευκωσίᾳ** παρὰ τοῖς διευθυνταῖς τῶν Ἐφημερίδων. Ἐν **Σμύρνῃ** παρὰ τῷ κ. *Θ. Δημητριάδῃ*, βιβλιοπώλῃ.

ΑΔΔΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

Καν Μ. Γ. Ἀθήνας. Εὐαρεστήθητε παρακαλοῦμεν νὰ ἀπαντήσητε εἰς τὰς δύο ἐπιστολάς μας. — Κον Σ. Π. Κωνσταντινούπολιν. Ζητηθέντα σώματα ἀπεστάλησαν.—Καν Ε. Π. Τρίκκαλα Εὐχαριστοῦμεν διὰ κατάλογον συνδρομητῶν· σώματα ἀπεστάλησαν.—Καν Μ. Π. Πάτρας. Δὲν συνιστῶσι ποτὲ Κυρίαν πρὸς Κύριον, ἀλλὰ τάναπαλιν. — Καν Π. Ν. Ζάκυνθον. Εὐχαριστοῦμεν διὰ κατάλογον συνδρομητῶν. Χρήματα ἐλήφθησαν· σώματα ἀπεστάλησαν. — Καν Σ. Κ. Αἴγιναν. Εὐχαριστοῦμεν διὰ κατάλογον συνδρομητῶν· ἐλήφθησαν 35 δρ.. σώματα ἀπεστάλησαν. — Καν Α. Κ. Θήβας. Ἀπεστάλησαν 11 σώματα· χρήματα ἐλήφθησαν· εὐχαριστοῦμεν δι' εὐγενῆ προθυμίαν. - Καν Κ. Σ. Μάνχεστερ. Ἀναμένω. — Κον Κ. Α. Μακρυνίτσαν. Χρήματα ἐλήφθησαν. — Καν Μ Π. Μασσαλίαν. Ἀδύνατον, διότι ὁ γ'. ἀριθμὸς ἐξηντλήθη· μετὰ τὴν ἀνατύπωσιν ἀποστέλλομεν πρὸς ὅλας —Καν Μ. Π. Σύρον Κατὰ τὸν συρμὸν ἡ οἰκοδέσποινα κατασκευάζει μόνη τὸν καφφὲν ἐντὸς εὐρωπαϊκοῦ ἐπὶ τοῦτο πυράνου τοποθετουμένου ἐπὶ τῆς τραπέζης καὶ μετὰ τοῦτο προσφέρει αὐτὸν πρὸς τοὺς γευματίσαντας παρ' αὐτῇ προσκεκλημένους.

Τὰ Μουσεῖα τῶν Ἀθηνῶν.— Φιλοκαλεστάτη φωτοτυπικὴ ἀπεικόνισις ὑπὸ τῶν ἀδελφῶν Ῥωμαΐδῶν, πάντων τῶν ἀνακαλυφθέντων ἀγαλμάτων κατὰ τὸ 1886 μετὰ περιληπτικῆς περιγραφῆς ὑπὸ τῶν ἀρχαιολόγων κκ. Π. Καββαδία καὶ Θ. Σταμούλη. Συνιστῶμεν ταῖς ἀναγνωστρίαις ἡμῶν τὴν ἀπόκτησιν τῶν δύο τούτων ὡραιοτάτων καὶ καλλιτεχνικωτάτων τευχῶν, ἅτινα δύνανται ν' ἀποκτήσωσιν ἀντὶ 7,50 φρ. χαρ. ἕκαστον, τιμὴ λίαν εὐτελὴς σχετικῶς πρὸς τὸ ὡραῖον καὶ πλουσιώτατον ἔργον.

Συνταγή·

Κεφτέδες πατάτες. — Βράζετε καλῶς ἡμίσειαν ὀκὰν πατάτες ἐντὸς ὕδατος καὶ βουτύρου, μετὰ τοῦτο ζυμόνετε αὐτὴν καλῶς ῥίπτουσα ἐντὸς ταύτης ἐκ διαλειμμάτων 4—5 ὠά. Ἔχετε ἰδιαιτέρως καβουρτίσει κημὰ μετὰ μυρωδικῶν, ὡς συνήθως, ὃν τοποθετῆτε ἐν τῷ μέσῳ τοῦ ἐκ τῆς πατατίνης ζύμης σας κεφτὲ, ὃν καλῶς πλάττετε καὶ μετὰ τοῦτο τηγανίζετε ἐντὸς ἀφθόνου βουτύρου.

---

14 **ΕΠΙΦΥΛΛΙΣ**

ΣΟΦΙΑ ΕΑΡΟΣ

Ὁ θάνατός μου δὲ θὰ χρησιμεύσῃ ὡς κατάλληλος εὐκαιρία πρὸς συμφιλίωσιν τῶν γονέων μας. Νομίζω μάλιστα ὅτι ὁ Θεὸς μὲ ἀνακαλεῖ πλησίον του διὰ τοῦτο. Ὠφελιμώτερον νὰ ἑνωθῶσι καὶ ἐξακολουθήσωσιν ἀγαπώμενοι οἱ γονεῖς μας, ἢ νὰ ζήσω ἐγώ, τὸν ὁποῖον σὺ θὰ ἀντιπροσωπεύῃς πλησίον των, ἐνῷ τὴν ἀγάπην καὶ ἀφοσίωσίν των τίποτε δὲν ἠμπορεῖ νὰ ἀντικαταστήσῃ. Ἔχω ἀκόμη νὰ σοὶ ζητήσω καὶ ἄλλο τι. Ὁ ἱερεὺς ἔρχεται καθ' ἑκάστην, ἵνα μάθῃ πῶς εἶμαι. Αὔριον τὴν στιγμήν, καθ' ἣν θὰ ἔλθῃ παρακάλεσον αὐτὸν νὰ εἰσέλθῃ, ὅπως μὲ ἐξομολογήσῃ.

Σὲ τύπτει λοιπὸν ἡ συνείδησίς σου διὰ μεγάλην τινὰ ἁμαρτίαν;

Ὄχι! ἀλλ' ὅπως δήποτε πρέπει νὰ ἑτοιμασθῶ, ἵνα παρουσιασθῶ πρὸς τὸν μεγάλον πατέρα μας Θεόν.

Ἔχεις δίκαιον.

Ἡ Σοφία ἀπήντα εἰς τὸν ἀδελφόν της μετὰ καταπληκτικῆς ἀπαθείας καὶ ὡσεὶ μὴ ἠννόει τὴν ἀληθῆ ἔννοιαν τῶν λόγων αὐτοῦ.

Μήπως εἶπε τὸ παιδίον, καὶ τὸ σῶμά μου αὐτὸ δὲν ἐλπίζῃ πολὺ περισσοτέραν βοήθειαν παρὰ τοῦ ἱερέως ἢ παρὰ τοῦ ἰατροῦ;

Διατί λοιπόν;

Διότι ὁ ἰατρὸς δὲν γνωρίζει τίποτε· ἀφίνω δὲ αὐτὸν νὰ κάμνῃ, ὅπως θέλῃ, πρὸς ἡσυχίαν τῆς μητρός μας.

Κάμνεις καλὰ, διότι ἡ μήτηρ μας εἶναι ἀπηλπισμένη. σὲ ἀγαπᾷ τόσον πολύ! πολὺ περισσόμερον ἀπὸ ἐμέ.

Ἀπατᾶσαι· ὁ φόβος της μήπως μὲ χάσῃ τὴν κάμνει νὰ μὲ ἀγαπᾷ τόσον· μετὰ τὸν θάνατόν μου μάλιστα θὰ νομίζῃ, ὅτι οὐδὲν εἰς τὸν κόσμον ἠγάπησε πλειότερον ἐμοῦ, ἕως ὅτου, καιρὸς μεταβάλῃ τὴν ἀγάπην της εἰς γλυκεῖαν ἐνθύμησιν.

Ἡ δυστυχὴς μήτηρ, ἡ ἔξωθεν τῆς θύρας ἀκούουσα τὸν τρομερὸν τοῦτον διὰ τὴν μητρικὴν καρδίαν της διάλογον, ἐπνίγετο ὑπὸ λυγμῶν. Ἠννόει ὅτι ἡ ψυχὴ τοῦ τέκνου της ἐφωτίζετο ἤδη ὑπὸ τοῦ οὐρανίου φωτὸς καὶ ὅτι τοῦτο προσεμειδίᾳ πρὸς τὸν θάνατον ὡς πρὸς παλαιὸν φίλον, ὅστις ἐπρόκειτο νὰ μεταφέρῃ αὐτὸ ἀπὸ τῆς προσκαίρου καὶ ματαίας εἰς τὴν αἰώνιον καὶ τρισευδαίμονα ζωήν.

Ἀλλ' εἰπέ μου, ἠρώτησεν ἡ Σοφία, διατί ἡ μήτηρ μας λυπεῖται τόσον διὰ τὴν ἀσθένειάν σου; Ἂν δὲν ἀπατῶμαι, θὰ μὲ νομίζῃ ψυχρὰν καὶ ἀναίσθητον, διότι τόσον ἀπαθῶς σὲ περιποιοῦμαι.